

talte om Grundlovens § 82, der handler om, at Ejendommen er ukræftelig, og at man ikke kan være pligtig til at afftaa sin Ejendom uden mod fuld Erstatning. Den ærede Minister glemte sikkert et Ord i Paragraffen: Det hedder nemlig i denne Paragraf „at ingen er pligtig at afftaa sin Ejendom, uden hvor Almenvellet kræver det, og da mod fuld Erstatning“. Jeg mener nu, at enten man ser i det store paa Spørgsmaalet, ser paa Publikums Interesse, eller man ser hen til Farmaceuterne, som stræbe efter bedre Vilkaar, er der god Grund til at antage, at Almenvellet virkelig fordrer en radikalere Ordning af dette Spørgsmaal end den, Kommissionen har givet os.

Justitsministeren (Rump): Jeg finder ikke Anledning til at komme ind paa det ærede Medlems sidste Bemærkninger. Naar jeg ansøgte Grundlovens Ord, behøver jeg selvfølgelig ikke at læse alt op, men naturligtvis har jeg ikke glemt de Ord, at Almenvellet skal fordrer det, og jeg erkender, dette hører til de Forhold, hvor det ikke kan siges, at Almenvellet ikke forlanger det, hvis man vilde stride til Ekspropriation. Jeg glemte for at berøre en Udtalelse af det ærede Medlem for Ribe Amts 3dje Valgkreds (Bust). Han gjorde forleden en Bemærkning om den Forandring, som af Ministeriet var foretaget i Kommissionens Redaktion af Lovforslaget, idet man flere Steder havde henvist et Spørgsmaals Afgørelse til Sundhedskollegiet, medens Kommissionen havde sat „Ministeriet“. Ja, det forholder sig dermed saaledes, at man i Kommissionen i flere Tilfælde var i Tvivl om, hvor vidt man kunde sætte Ministeren eller Sundhedskollegiet, man blev da enig om overalt at sætte Ministeren og at overlade til Justitsministeren at træffe Afgørelse i saa Henseende. Det er dog et Spørgsmaal af overordentlig ringe Betydning. Jeg lægger ikke nogen som helst Vægt paa, om man atter forandrer denne Bestemmelse. Den nærmere Forklaring af disse Forandringer findes i Bemærkningerne. Naar man flere Steder har sat „Sundhedskollegiet“ ind, er det ikke af anden Grund end for at spare Tid og Ulejlighed. Det drejer sig nemlig om saadanne mindre Spørgsmaal, hvor det særlig beror paa Sagfundstaben, og hvor Ordet „Ministeren“ ikke giver noget andet Resultat, idet Ministeren er henvist til, naar han har hørt Sundhedskollegiet, at følge dets Anvisning.

Det ærede Medlem for Rjøbenhavns 3dje Valgkreds (Mf. Christensen) rettede det Spørgsmaal til mig, hvor vidt tvindelige

Farmaceuter kunde faa Apotekerbevilling. Jeg skal ikke komme ind paa dette Spørgsmaal, men vil vente, til Sagen foreligger i Praxis. Maaſte det varer saa længe, at jeg undgaar at afgøre det. Det andet Spørgsmaal, det ærede Medlem rettede til mig, hvorvidt Enken, naar hun har taget farmaceutisk Eksamen, maa fortsætte Mandens Bedrift, maa jeg ubetinget bevare benægtende. Qua Enke kan hun ikke gøre det, thi ingen Enke kan fortsætte sin Mand's Bedrift. En anden Sag vil det være, dersom man kommer ind paa, at tvindelige Farmaceuter kunne faa Apotekerbevillinger. Men saa maa hun søge om det ledige Apotek, og hun faar det ikke, fordi hun er Enke, hun kan kun faa det i Kraft af de samme Betingelser, som enhver anden er underkastet. Naar den sidste ærede Taler i Anledning af mine Bemærkninger om det Resultat, man i Kommissionen var kommen til med Hensyn til Spørgsmaalet, om der overhovedet i Apotekerstanden var nogen Tilbøjelighed til at faa en frivillig Afløsning i Stand, henviste til en Apoteker i Aalborg, saa skal jeg bemærke, at det er mig vel bekendt, at den nævnte Apoteker har været baade i Rjøbenhavn og Sjælland for at agitere for denne Sag, men det er noget, der er foregaaet, efter at Apotekerkommissionens Betænkning kom frem. Det skalde glæde mig, om der kunde komme en saadan Tendens, men desværre gør jo een Svale ingen Sommer.

Saa skal jeg gøre nogle faa Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, som fremkom fra det ærede Medlem for Odense Amts 6te Valgkreds (M. Nielsen), angaaende den kgl. Resolution af 1842. Ja selvfølgelig — jeg har ikke glemt Indholdet — udtaler den ganske naturligt, at efter den gældende Lovgivning skalde et Apotekerprivilegium være personligt. Men samtidig dermed resolverede Kongen, at de Apotekerprivilegier, som eksisterede, skalde kunne gaa over til at være reelle, idet han gav Indehaverne Ret til at sælge dem, og det er blevet anerkendt af Autoriteterne siden den Tid. Der have vi altsaa Retfærdigheden. Hvorvidt der skalde være nogle Stykker, som ikke gik ind under Ordlyden, skal jeg ikke komme ind paa. Ordene lade sig fortolke paa en dobbelt Maade, men det ligger ikke praktisk for. Jeg tror i alt Fald, at de, som den Gang havde Apoteker, der ikke vare blevne solgte, senere ved den fulgte Praxis ere komne ind under Reglen. Den derefter fulgte Praxis har skelnnet mellem Apoteker, oprettede før 1842, hvilke alle bleve betragtede som reelle, og Apoteker, oprettede efter 1842, der bleve betragtede som personlige.